

Rigsdagstidende.

1850. Forhandlingerne paa Folkethinget. № 360.

92de Møde.

Torsdagen den 6te Juni.

(Forts.)

Ordføreren (forts.): Her er altsaa et Tilfælde, i hvilket der virkelig kan komme en saadan Strid frem; men det lader sig ogsaa fra den anden Side ikke nægte, at det har sine Misligheder, idet nemlig den kongelige Udnævnelse for Embedsstanden, for Embedsmændene selv er et Bærn imod Vilkaarlighed fra oven; thi, mine Herrer, den Embedsmand, som Kongen har udnævnt, kan kun Kongen affædige, og efter vor historiske Udvikling af Forholdene her, har der dannet sig hos Folket en Tillid til den høieste Statsmagt, som gjør, at den Mand, som troer sig fornøret, og som trues i sin borgerlige Stilling, gjerne vil kunne søge derhen i Tvivlstilfælde, og saaledes er det ogsaa ikke uden Vigtighed for den Embedsmand, som staaer i Statens Tjeneste, at han, dersom han skulde blive uretfærdigt eller haardt behandlet af sine Foresatte, da navnlig naar det skulde gaae dertil, at man uretfærdigt vilde give ham sin Afseede, kunde tye til Kongen og paakalde Kongens Retfærdighed i saa Henseende. Jeg troer, at det heraf vil være indlysende, at man ikke ganske kan sammenfatte disse to Begreber af den kongelige Udnævnelse og af Pensionsberettigelsen, og jeg troer, at det vil være indlysende, at der er en Fordeel ved at holde dem adskilte. Det er det, som Udvalget har tilstiftet ved sit Forslag, og det er det, som man ikke kan undgaae at støde an imod, naar man antager enten Udkastets Forslag eller det Forslag, som er stillet af den ærede Rigsdagsmand for Kjøbenhavn. Hvad dette Forslag mere specielt angaaer, da indrømmer jeg paa Udvalgets Vegne at flere af de mindre betydelige Indvendinger, som Udvalget gjorde imod Udkastet, ville blive hævede derved. Jeg maa imidlertid bemærke, at

der ogsaa i dette Forslag er kommet til at staae Noget, som jeg maatte ansee det for ønskeligt kunde blive redigeret anderledes, saafremt Thinget skulde foretrække det af den ærede Rigsdagsmand stillede Forslag. Saaledes antager jeg f. Ex., at de to Linier i Nr. 3: „det bliver at bestemme ved Lov, hvilke Embedsmænd ville blive udnævnte af Kongen, men indtil en saadan Lov udkommer, vil dette skee i det hidtil gjældende Omfang“, og som den ærede Rigsdagsmand synes at lægge temmelig stor Vægt paa, ere mindre heldige, da det egentlig kun er en Ojtagelse af hvad der staaer i Grundloven, og man dog ikke kan ansee det rigtigt at gjentage Grundlovens Ord i særegne Love. Jeg maa dernæst ogsaa gjøre opmærksom paa, at der staaer i den 3die Linie: „at ingen Bestilling, som efter de hidtil gjældende Regler ikke har havt Udgang til Pension“ osv., nægter den ærede Rigsdagsmand vistnok har meent: „ikke har givet Udgang til Pension“. Jeg beklager, at den ærede Rigsdagsmand ikke har udtalt sig over det Forslag, som staaer opført under Nr. 5, i hvilket han har foreslaaet en Forandring i Udvalgets Forslag. Udvalget har nemlig foreslaaet, at der skal tilføies: „De, der ere ansatte ved Stiftelser, ansees for at staae i Statens Tjeneste, naar deres Lønning bestemmes i Finantsloven“; den ærede Rigsdagsmand har derimod sagt: „Den samme Ret tilkommer de Embedsmænd, der ere ansatte ved de Stiftelser, hvis Indtægter og Udgifter bestemmes i Finantsloven“, det vil sige med andre Ord, at den ærede Rigsdagsmand vil have endeel flere af disse Stiftelser ind med under Lovens Bestemmelser end Udvalget. Udvalget har nemlig fastholdt den Anskuelse, at der dog i Finantsloven blev opført adskillige Stiftelser mere til Efterretning end saaledes, at de egentlig kan siges, at der bliver afstemt over deres Budgetter. Jeg vil, for blot at anføre et Exem-